

Motion till riksdagen 2010/11: MJ369

av Mikael Oscarsson (KD)

Problem med aggressiva hundar

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att komma till rätta med allvarliga hundangrepp mot människor.

Motivering

Fallen då hundar går till angrepp emot människor eller hundar och andra djur ökar. Mellan år 2000 och 2009 ökade polisanmälningarna av hundattacker från 1 900 fall till 3 600 fall. Det växande problemet uppmärksammas alltmer i media, ofta med förslag på olika lösningar.

Problemet med hundar som går till angrepp är inte begränsat till Sverige, och det finns länder som på ett mer skyndsamt sätt har försökt finna konstruktiva, lagliga åtgärder. Det rör sig i vissa länder om att hundraser som anses särskilt benägna att gå till angrepp har förbjudits. I Danmark förbjöds tidigare i år 13 olika hundraser. Andra lösningar som prövats är obligatorisk utbildning för alla hundägare – ibland beskrivet som ett ”körkort” för hundägare – eller obligatorisk munkorg på aggressiva hundar eller hundraser.

Det angelägna är att alla ska kunna känna sig säkra där de bor och veta att de inte blir attackerade av en hund som inte kontrolleras av sin ägare. Lika viktigt är det att ingen ska bli attackerad av en hund där ägaren medvetet använder den som ett vapen.

Kristdemokraterna har därför varit tydliga med att ingen ska behöva möta hotfulla och aggressiva hundar i sin närmiljö och att bostadsföretagen därför måste ta ett ökat ansvar. Vi utesluter inte heller att lagkraven på hundägare kan behöva skärpas.

Det senaste i raden av fall som rapporterats i svenska medier är ett fall där en liten flicka angreps av en dobermann på en badstrand förra hösten. Flickan fick så svåra skador i ansiktet och på benet att hon fick sys under narkos. Ett år efter attacken har flickan fortfarande ärr – i ansiktet och själen, med sömn-

Fel! Okänt namn på

svårigheter och oro i kroppen. När dom föll nu i oktober 2010 blev påföljden 1 000 kronor i böter för brott mot ordningslagen, men inte för vållande till kroppsskada.

Det vore rimligt att i fall som dessa låta hundägaren stå till svars för att ha varit vårdslös, menar tidningen Metros rättsexpert Stefan Wahlberg och pekar på att det är ”det enda som krävs för att kunna dömas för vållande till kroppsskada”. Han lyfter också fram vikten av att ”hundägare får klart för sig att det finns ett straffrättsligt ansvar om man väljer att släppa sin hund på en badplats där det råder koppeltvång”. (Metro 19 oktober 2010).

I andra länder har hundangrepp lett till dödsfall, och det vore tragiskt om det i Sverige skulle krävas något liknande för att situationen ska tas på tillräckligt allvar.

I januari 2008 trädde en lagändring i kraft som innebär att polisen kan utfärda olika typer av förelägganden mot hundägare med hot om vite, samt utfärda ett förbud för en person att skaffa sig en ny hund. En hund som anses vara en samhällsfara då den kanske används som ett ”vapen” kan omplaceras.

Fortfarande är det dock kommunala ordningsföreskrifter som lägger fast bestämmelser om exempelvis koppeltvång. Detta innebär att bestämmelserna skiljer sig åt från kommun till kommun. Särskilt allvarligt är det när löst springande hundar är av kamphundstyp. Sedan 1997 förbjuder 19 a § djurskyddsförordningen (1988:539) hundar med extremt stor kamplust, men enligt Hundansvarsutredningens betänkande Hund i rätta händer – om hundägarans ansvar (SOU 2003:46) har detta lagstycke aldrig kommit till någon större praktisk användning.

För att komma till rätta med de olägenheter som okopplade hundar orsakar kan det finnas anledning att se över kopplingstvånget. I dag är hundägare skyldiga att mellan den 1 mars och den 20 augusti hålla sin hund under sådan tillsyn att den inte skadar vilt (16 § lagen (2007:1150) om tillsyn över hundar och katter). Någon motsvarande skrivelse för att skydda människor finns däremot inte. Detta menar jag är orimligt.

I ett liknande fall som det ovan återgivna, med en kvinna från Knivsta som blev mycket svårt biten av en rottweiler, hävdade den senare dömda mannen att hunden inte var hans och att han bara råkade promenera på platsen när kvinnan blev biten och då ryckte in för att hjälpa till. Nu dömdes tingsrätten honom mot hans nekande, men det vore rimligt att – precis som att ansvaret för ett fordon i trafik vilar på den som kör det, inte den som äger det – ansvaret för en hund som går till angrepp mot någon vilar på den som promenerar med hunden.

Det måste slutligen åligga polismyndigheten att kontrollera att aktuella bestämmelser om tillsyn av hund efterföljs. Om polismyndigheten påvisar att dessa bestämmelser inte är tillräckliga, kan det vara aktuellt att ändra gällande lagrum så att kopplingstvång meddelas i lagstiftningen för att skydda människor.

En grundtanke i arbetet för att komma till rätta med detta reella problem måste samtidigt vara att hundägare inte straffas som ett kollektiv eller att onödiga regler införs. Lösningar bör därför eftersträvas som inte tvingar alla hundägare till onödiga åtgärder eller onödiga kostnader. De allra flesta

Fel! Okänt namn på

hundägare är skötsamma och engagerade i sina hundar på ett positivt sätt. Därför är förslaget om ett körkort för alla hundägare den minst intressanta lösningen, och istället bör åtgärderna inriktas mot de hundägare vars hantering av sina hundar utgör ett problem. Därför innebär Kristdemokraternas förslag om ökat ansvarstagande för bostadsföretagen inte att hundägare i gemen ska betraktas som ett problem.

Stockholm den 25 oktober 2010

Mikael Oscarsson (KD)